

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **D. S.**, nar. X, st. občanství X
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem,
advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s.
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-55893-5/ZM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu bylo sděleno nesplnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnávání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici.

II. Vyjádření účastníků

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že dne 28. 11. 2023 odeslal z datové schránky zástupce podání, z jehož obsahu bylo zřejmé, že se jedná o žádost o změnu účelu pobytu, a totožná žádost byla dne 4. 12. 2023 doručena žalovanému osobně žalobcem. Žalobce má proto za to, že žádost o změnu účelu pobytu byla podána včas, neboť žalovaný chybně vycházel pouze z § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale opomenul § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ustanovení § 169a zákona o pobytu cizinců je speciální právní úpravou, která ale neupravuje postup pro doplnění podání v případě, že není provedeno požadovanou formou, tj. je třeba u těchto podání vycházet analogicky z § 37 správního řádu. Na podporu své argumentace odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb.
3. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve shrnul předcházející řízení a následně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018-37, uvedl, že postup dle § 37 odst. 4 správního řádu nelze v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty využít. Platnost zaměstnanecké karty žalobce proto zanikla a žaloba není důvodná.
4. Žalobce v podané replice setrval na svých námitkách s tím, že žalovaným citovaná judikatura není s ohledem na skutkové odlišnosti přiléhavá. Podle jeho názoru není úprava § 169d zákona o pobytu cizinců komplexní z hlediska požadavku na způsob doručení žádosti.

III. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání. Žaloba není důvodná.
6. V nyní projednávané věci nejsou sporné skutkové okolnosti, tj. kdy a jakým způsobem byla žalovanému doručena žádost o změnu účelu pobytu. Sporná je toliko právní otázka vzájemného vztahu § 169d zákona o pobytu cizinců a § 37 odst. 4 správního řádu.
7. S ohledem na datum podání žádosti vycházel soud při právním posouzení ze znění obou dotčených právních předpisů, která byla účinná do 31. 12. 2023.
8. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
9. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce; zákonným zástupcem se rozumí i osoba, která osobně pečuje o nezletilého žadatele na území státu, jehož je nezletilý žadatel občanem. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen "externí poskytovatel služeb"), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.
10. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců s výjimkou žádostí nepřijatelných podle § 169h odst. 1 písm. b) a § 169h odst. 3 může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec

doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádosti o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.

11. Podle § 169d odst. 4 zákona o pobytu cizinců ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti o udělení nebo o prodloužení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území upustit, pokud cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti současně s doručením žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla ministerstvu. Neupustí-li ministerstvo v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.
12. Podle § 37 odst. 4 správního řádu je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.
13. Právní otázku vztahu obou předpisů vyřešil zcela jednoznačně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018-37, ve kterém uvedl:

„b. Vztah § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců k § 37 odst. 4 správního řádu

[28] Další námitka stěžovatele směřovala proti údajně nesprávnému posouzení vztahu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a věty druhé § 37 odst. 4 správního řádu.

[29] Na podporu svého tvrzení citoval stěžovatel rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012-35. Ten v podstatné části uvádí následující: Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku konstatoval, že novela cizineckého zákona zakotvila v § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců požadavek osobního podání žádosti. Podle důvodové zprávy kvůli zrychlení řízení a eliminaci závislosti žadatelů na zprostředkovatelích. Požadavek osobního podání je speciálním ustanovením k ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, podle něhož je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. V § 37 odst. 4 správního řádu je tak obsažen jednak požadavek na formu podání (písemně nebo ústně) a dále požadavek na možné způsoby jeho doručení (elektronicky se zaručeným podpisem). Ustanovení § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., obsahuje navíc speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobou žadatele. Jedná se o speciální právní úpravu ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu, která má před úpravou obecnou přednost. Forma podání je rovněž upravena ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu ustanovením speciálním, a to v § 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, explicitně jako forma písemná, navíc s tím, že podání musí být učiněno na úředním tiskopisu. Právě v předepsané písemné formě podání a ve stanoveném

způsobu osobního doručení spočívá specialita vůči správním řádem umožněné formě ústního podání do protokolu, kdy se podatel již z podstaty věci dostaví ke správnímu orgánu osobně, anebo tak učiní jeho zmocněný zástupce, pokud ovšem není zvláštním zákonem vyžadována osobní účast podatele u tohoto úkonu, jako je tomu v případě § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud závěry městského soudu shledává správnými a dostatečně zdůvodněnými. (zvýraznění přidáno)

[30] Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že z tohoto rozsudku plyne aplikovatelnost § 37 odst. 4 správního řádu na podávání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Městský soud, jehož závěry v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zhodnotil jako správné, naopak jasně vysvětlil, z jakého důvodu obecná úprava ve správním řádu na případ není použitelná.

[31] V současné věci se jedná o totožnou situaci, kdy zákon o pobytu cizinců vyžaduje osobní podání žádosti. Taková úprava je ke správnímu řádu ve vztahu speciality a jiný způsob učinění podání, který správní řád zná, vylučuje. Městský soud tedy tuto otázku posoudil správně.“

14. Uvedený rozsudek následoval i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 2. 11. 2022, č. j. 112 A 7/2021-43, který byl vydán ve skutkově obdobné situaci, kdy žadatel nejprve odeslal prostřednictvím datové schránky svého právního zástupce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu s tím, že toto své podání hodlal do 5 dnů osobně potvrdit ve smyslu § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., a když se dostavil osobně na pracoviště žalovaného, bylo mu sděleno, že podání nemůže potvrdit, protože řízení bylo již ukončeno usnesením (které účastník napadl žalobou). Jeho osobně podaná žádost byla přijata s tím, že se jedná o zahájení nového řízení a nikoli o potvrzení žádosti podané elektronicky dne 23. 9. 2021.
15. Soud neshledal jako důvodnou argumentaci žalobce obsaženou v replice. Shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je i přes skutkově odlišnou situaci aplikovatelný i na projednávanou věc, jelikož se zabýval vztahem citovaných ustanovení bez ohledu na skutkové okolnosti – srov. bod 31. citovaného rozhodnutí dle kterého je „*úprava, kdy zákon o pobytu cizinců vyžaduje osobní podání žádosti, ke správnímu řádu ve vztahu speciality a jiný způsob učinění podání, který správní řád zná, vylučuje.*“
16. Dne 28. 11. 2023 odeslal žalobce z datové schránky právního zástupce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, která byla téhož dne doručena žalovanému. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat osobně žádost o dlouhodobý pobyt.
17. S ohledem na shora citovaná rozhodnutí, od kterých neshledal zdejší soud důvod se odchýlit, je třeba § 169d zákona o pobytu cizinců považovat za speciální komplexní úpravu ve vztahu ke správnímu řádu. Pokud tedy žalobce nejprve odeslal žádost o dlouhodobý pobyt z datové schránky právního zástupce a následně již po uplynutí lhůty pro podání žádosti tuto být ve lhůtě dle § 37 odst. 4 správního řádu doplnil, postupoval v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.
18. Na základě uvedeného soud posoudil skutková zjištění a dospěl k závěru, že pracovní poměr žalobce byl u předchozího zaměstnavatele ukončen ke dni 29. 9. 2023. Žalobci tak zanikla platnost zaměstnanecké karty dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince*

uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti. Žalobce totiž, jak soud výše uvedl, nesplnil podmínky § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se § 63 odst. 1 téhož zákona nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce